

TORN DE PARAULES DELS ASSISTENTS

1.- Sóc **Manel Rius**. Col·laboro amb un Gremi d'Instal·ladors de Gas i Electricitat. Estic jubilat i porto molts anys en educació. És una llàstima que no estiguin els ponents de la primera part, perquè haguessin escoltat tot el de la segona. Jo he escoltat això durant molts anys a la institució on hi era. I també m'ha fet molta gràcia l'inspector perquè el coneixia fa temps però no sabia de les seves *aventures*.

L'any 1985 es va crear un departament que es deia "Desburocratització Administrativa". Va durar un any. Cadascú de vosaltres ha estat, més o menys, dins del món educatiu i penso que haurien de crear la desburocratització per trencar l'enemic de tot el matí. (...) Tots esteu a l'al·legalitat perquè contacteu directament amb l'empresa. Reclamo un sistema de Cambres de Comerç, perquè en aquest país estan mortes. Col·laboren molt poc. I l'Administració col·labora molt poc.

2.- El balanç d'aquest dia és extraordinari. He trobat a faltar les empreses i les famílies. Tot aquest contingut d'avui l'hauríem de transmetre perquè a les empreses vosaltres sí que teniu contactes. Deixeu-me explicar-vos un cas particular. Estic en una Fundació, però sóc empresari. Recentment hem comprat un centre de mecanitzat. El problema ha sigut com el finançàvem. Al final ha arribat el centre i ara, qui sap fer-lo funcionar? I realment no ens hem preocupat molt de que quan arribés a veure com li trèiem partit. Fa tres anys vam fer una planta froça gran d'intrusió d'alumini a la Xina. Tres mesos abans vam tenir vuit xinesos tot el dia a Tortellà mirant com es fabricava i com estava construïda la premsa. Ells estaven interessats que quan arribés allà funcionés. I no només saber fer-la funcionar, sinó conèixer les seves entranyes. Vull dir que, de vegades, l'empresari d'aquí és improvisador. Fem moltes coses, però hauríem de saber aprofitar molt més la Formació Professional, i per tant, una mica de *mea culpa*.

3.- **Nuria Prat** del Centre d'Estudis Núria Prat, de la Fundació Prat. Agrair-vos la jornada, perquè ha estat molt interessant. Ara que tenim Formació Professional de cinema i de tot, en aquest país encara la Formació Professional li falta molt prestigi. És una llàstima que encara avui en dia tinguem que explicar als pares i a les escoles que vol dir la Formació Professional i que són els cicles formatius. Moltes escoles s'omplen la boca i alhora de la veritat els *nanos* han d'anar a la universitat *tant sí com sí*, quan des de la Formació Professional estem fent una tasca molt i molt important. I tenim molt poca flexibilitat, tal com deia en Josep Solsona, de La Salle. Realment, la nostra flexibilitat amb el mercat és mínima i és molt canviant. Avui oferim un cicle i l'estàs oferint al juny i al setembre no tens places i, en canvi, tens places per un altre i tens ple per un altre. Per tant, demanaria –si us plau– què podem fer per prestigiar-ho. Potser una pel·lícula o una sèrie de televisió... una sobre la Formació Professional enlloc de metges i d'advocats... I segona, si us plau, unifiquem tota la formació perquè estic fent Formació Ocupacional Itineraris 3, Formació Professional, Formació Contínua i és una llàstima que encara avui en dia estigui fent, per exemple, una formació per aturats de Nivell 3 que sigui el mateix temari, exactament, que un cicle

formatiu i que quan acabi aquest *nano* no pugui entrar en un cicle formatiu. Ha de començar de 0 i això és una llàstima.

4.- Rosa Vergés, Fundació ESCAC. Una de les coses que sovint deia en Josep Maixenchs és que la nostra escola no serà mai prou fins que alguna sèrie de TV3 no surti algú que estigui estudiant a l'ESCAC. I ara ja surten! Ara ja existim perquè ja es parla de la gent que fa aquests estudis. Vull dir que té raó (en referència a la intervenció de la Núria Prat).

5.- Eugenio Díaz de la Fundació Cassià Just. He aprendido mucho de las cosas que se han dicho a lo largo de la mañana y no sé bien cómo formular una pregunta, porque podría explicar la experiencia que hacemos en la empresa. Soy el director del área social en una empresa social, es decir, que da trabajo a personas con especial fragilidad. (...) Un contrato es el punto de partida pero no es lo que hace que alguien se convierta en trabajador, es un proceso. (...) Me preocupa que aparezca el asunto del talento y de las competencias en primer plano (...) Me gustaría que pudiéramos distinguir la “gestión de personas” del “acompañamiento a las personas”. Conozco la experiencia de Begonya Gasch porque les acompaño en un pequeño tramo de lo que ellos hacen. La experiencia educativa, formativa y empresarial. Entender porqué alguno de estos chicos está en el fracaso. No sólo porqué el otro no le da oportunidades, si no porqué hay algo de ellos que no les ayuda a salir. ¿Qué significa acompañar a estos chicos? No es exactamente gestión, no sé si es exactamente la gestión de talento, qué es exactamente acompañarlos... De todas las políticas, qué pueden hacer...

TORN FINAL DE PARAULES DELS PONENTS

Begonya Gasch, Fundació El Llindar.

¿Dónde hay inspectores de estos?, per què a mi m'agradaria trobar gent amb càrrec i capacitat de posar ordre al Departament d'Educació i al Departament de Treball. M'alegro de saber que hi ha gent que impulsa experiències com aquesta. També ens passa alguna cosa a l'Administració.

L'altra qüestió que volia dir és que abans s'ha fet referència al PAMO (Projecte d'Anàlisi de Mapes d'Ocupació). Es demanava com es pot utilitzar aquell estudi fet per la Marta Colomer. Hi ha algun representant també del PEI Jove (Plataforma d'entitats per a la inclusió dels joves) que és una associació d'entitats que ens hem ajuntat per veure quines són les necessitats de les empreses i com poder formar millor i acompanyar, generar itineraris d'ocupació, que no només d'inserció. I vam pensar en aquest procés de treball. Som entitats diverses que treballem amb aquests joves “invisibles”. Vam pensar que era interessant fer aquest estudi, per tant, en algun moment sortirà publicat.

I l'altra qüestió és referent al què ha dit l'Eugenio Díaz, que em sembla és una pregunta clau: què els passa als nostres adolescents i joves perquè tinguin tantes dificultats a consentir amb un procés d'aprenentatge i de pensar que tenen un futur?

I agraeixo el treball de la Fundació Cassià Just perquè ens ha ajudat a entendre algunes altres qüestions que ens han permès –després- generar productes o projectes que incorporaran aquesta lògica. Ara, també em sembla que l'Administració no està per sostenir aquest tipus de projectes.

Nacho Sequeira, Fundació Èxit.

Jo em quedo amb la idea de buscar l'excel·lència en tot allò que fem. Jo crec en el que s'ha estat explicant aquest matí, sobretot a la taula. Em quedo amb el concepte d'al·legalitat, crec que si esperem que això ho lideri l'Administració estem perduts. S'han de donar passos endavant. Aquests passos endavant, a vegades seran més segurs. D'altres, potser acabem als diaris, però s'han de fer, perquè al final això no ho arreglarà l'Administració. El que sí que és cert és que quan més coordinats fem aquestes passes, serem més proactius.

A partir del que conec, crec que el problema és –potser- el sector social. Ens diem “organitzacions no governamentals”, però em sembla que últimament hem sigut organitzacions *paragovernamentals*. Si algú et paga el 80 o 90% del teu pressupost, com pots dir què no ets governamental si al final et fan anar per on volen? Ara entra en crisi el finançament públic i correm el risc de repetir la història amb l'empresa i anar a la trobada amb l'empresa un cop més acomplexats, un cop més esperant què ens diguin què hem de fer i posant-nos una mica al servei. Penso que aquí el món educatiu, el món social, té una oportunitat boníssima per ser proactius.

Si sabem nosaltres millor que ningú què necessiten per formar-se els nostres col·lectius, anem amb propostes. No esperem que l'Administració ens digui, anem nosaltres i diem: “Això s'ha de fer així” i a més t'ho puc demostrar perquè m'he avançat i he assumit un risc de llençar-me i fer experiències pilot, que puc demostrar que funcionen. I crec que això no sé si és acompanyar o és gestió de persones, no ho sé.

Crec que haurem de trobar un punt d'autoexigència molt fort i també hem de poder demostrar resultats. La única por que em fan els conceptes d'acompanyament és molta gent acompanyant a molta gent i que “no se consigue un *carajo*”. Està molt bé tot això però hem de trobar un punt d'equilibri i hem de poder demostrar resultats i a partir d'aquí “*pa'lante*”.

Nicolau Galdeano, Inspector dels Serveis Territorials d'Ensenyament de Lleida.

Perdoneu perquè s'han fet varies vegades al·lusions al meu perfil professional com a la meva feina i a l'Administració. I és que també sóc Administració. Estic en un àmbit de poder, em considero quasi un *lobby*, perquè el meu càrrec és diferent, la meva oposició, perquè de vegades es confon “càrrec” amb “oposició”, perquè sóc inspector per oposició.

De vegades, quan arriben els polítics, es pensen que tots estem al mateix lloc. Ells se'n van i jo em quedo, bé, jo i molta gent. Ho dic perquè l'Administració és molt complexa. Som 200 inspectors. Tinc companys de tots els colors polítics per defensar la feina de tots. Hi ha inspectors magnífics que fan una feina magnífica en la Primària. Hi ha inspectors magnífics que fan d'altres feines en d'altres camps. El què passa és que estic completament d'acord amb vosaltres. L'Administració és una màquina tan pesada on hi ha gent magnífica i on hi ha gent, també, desmotivada. I per tant, això s'ha de bellugar pel qui correspongui. Jo és que sóc de ferro colat. Van passant de tots els colors, tripartits i partits, i m'aguanto. Però vull dir-vos que no sabeu les dificultats que tinc a la meva pròpia casa per fer tot això. No us ho podeu imaginar. Ara tothom sap que jo vaig creant un model i, després, el model va creant model i va arrelant per d'altres llocs. Per tant, la última paraula que vull dir-vos és el que acaben de dir ara mateix...

Si teniu una il·lusió, si teniu un projecte i si aneu a l'Administració i toqueu i no els hi agrada, torneu un altre dia i aneu a una altra finestra, que igual trobeu a la persona.. i si no, d'aquí a una setmana. Torneu, perquè hi ha gent magnífica allà. El que passa és que, a vegades, no sabeu trobar a la persona que s'encoratja amb el què vosaltres voleu. Sense fer sàtira...

També vull dir que la jornada ha estat magnífica i que tots estem fent moltes coses de tots els territoris. Avui estic representant un territori molt petit i que hem ficat una cultura en valor. Nosaltres, per incorporar a les empreses des de fa 5 anys, també vam posar en marxa una fira de Formació Professional on estan totes les famílies professionals representades. No els centres, ni públics ni privats. I després estan les empreses. I després ve gent de fora a explicar-nos coses, als alumnes i als professors. Això ens ha dinamitzat molt la oferta i la difusió. Aquí s'ha parlat de difusió, contesto a la Rosa Vergés. Jo també sóc de l'opinió que ara que la cuina està prestigiada fiquem sèries a TV3 amb cuiners. (...) Les coses es fan perquè hi ha una il·lusió i vols arribar fins a un punt.

La meva il·lusió a la vida, com podeu comprendre, és que els nostres joves estiguin el millor preparats possible perquè tenim un deute social i un deute econòmic perquè jo pago impostos. Realment serem europeus quan reclamem els nostres polítics què es fa amb els nostres impostos. Aleshores sí érem madurs com a societat. Perquè ara no ens ho preguntem i, aleshores, tindríem resposta a moltes coses d'aquesta taula.

Moltes gràcies.

Josep Solsona, Fundació CEFORTEM

Animar-vos, si sou de centres, a posar la banya allà on sigui. I aquí la tenim. Perquè si volem fer alguna cosa amb la Formació Professional no hi ha res més què fer-ho, que dir vull això i ho tiro endavant. Fixeu-vos una mica el què tenim en comú tots els que estem aquí. Jo no sóc l'iniciador en el cas, però de tots els que han iniciat tots aquests projectes, és la idea. Si la idea és bona, no patiu, tireu endavant.

Moltes gràcies.